די מוסרניקעס און די מוסר באוועגונג

פון הרב ישראל חלוי הורוויץ. (רב אין דער שוהל אנשי לידא.)

הרב הוראוויץ

די גרויסע וועלט ווייס זעהר וועניג וועגען דער מוסר באוועגונג, וועלכע איז די שטארקסטע און לעבעדיגסטע רעליגיעזע באוועגונג היינט צו טאג אין דער אידישער וועלט. די באוועגונג איז אינגאנצען אלט ביי פופציג יאהר און האלט נאך אין איין וואקסען.

כמעט יעדער ישיבה אין ליטא און אין פוילען זענען יעצט מוסר ישיבות. דער מוסר גייסט האט אריינגעדרונגען אין יעדען וויכטיגען מוסר התורה.

די מוסר'ניקעס האבען געגרינדעט ישיבות פון דער וואלגא ביז בערלין, און האבען זיך מוסר נפש געווען, ניט אכטענדיג אויף די גזרות פון דער יעווסעקציע און ניט שרעקענדיג זיך פאר באלשעוויסטישע קוילען, האבען זיי געלערענט תורה אין סאוויעט רוסלאנד, און געראטעוועט וויפיעל אידישע נשמות זיי האבען געקענט.

איינער פון די גרעסטע מוסר'ניקעס און לומדים איז א זוהן פון א באלשעוויסטישען קאמיסאר אין קיעוו. א מוסר'ניק האט איהם ארויסגעגעבען'עט ביים טאטען, און האט איהם אריבערגעפיהרט די גרעניץ. דער פאטער — דער קאמיסאר, האט נאכגעיאגט מיט א רעוואלווער, און ער וואלט דעם מוסר'ניק זיכער דערשאסען, ווען ער כאפט איהם.

פונט ווי די קאמוניסטען רעכענען זיך מיט גארניט און זענען זיך מוסר נפש פאר אן אנטי רעליגיעזען, אנטי־גייסטיגען און מאטעריאליסטישען אידעאל, אזוי זענען זיך די מוסר'ניקעס יעצט נוהג פאר א העכסט רעליגיעזען גייסטיגען אידעאל.

זיי קוקען אויף גארנישט, זיי רעכענען זיך מיט גארניט. דער אידעאל פון די מוסר־ניקעס איז — מוסר. מאראלישע פאר־פאלקאמענהייט פון דעם מענשען, און באפרייאונג פון די הבלים פון עולם הזה.

האבענדיג פארבראכט מיינע בעסטע יאהרען אין די מוסר ישיבות, וויל איך יעצט אין א רייהע ארטיקלען שילדערען זיי מוסר'ניקעס, זיי רעכענען זיך מיט גארניט. דער אידעאל פון די מוסר־ניקעס איז — מוסר. מאראלישע פאר־פאלקאמענהייט פון דעם מענשען, און באפרייאונג פון די הבלים פון עולם הזה.

האבענדיג פארבראכט מיינע בעסטע יאהרען אין די מוסר ישיבות, וויל איך יעצט אין א רייהע ארטיקלען שילדערען

א בילד פון דער גרויסער מוסר ישיבה אין נאווארדאק.

שבת, בין מנחה למעריב. אין דער גרויסער געביידע פון דער נאווארדאקער ישיבה.

מען האט ערשט אפגעדאוועט מנחה, געמאכט א מוציא. יונגעלייט געהען ארום הין און צוריק פארטיעפט אין זייערע רעיונות און שרייען אויס אויפן קול און מאכען מיט די הענט פארשיעדענע תנועות.

די קולות קען מען הערען פאר עטליכע וויארסט אויסערן שטעדטעל. איינינע פון די שטימען זיינען העכסט מוזיקאליש. די נגונים פארכאפען ביידער נשמה און ווארפען אן א שרעקליכע אימה. צו שנואך אז מיין פען אז איך זאל עס קענען ווי געהעריג אויסמאלען.

ווען איהר וואלט דארטען געווען וואלט איהר געמוזט וויינען. אזא קראפט האבען געהאט די נגונים, די תנועות און די געפיהלען וואס האבען זיך אויסגעדריקט אין די קולות און געזאנגען.

— איי, כי רבים חללים הפילה, ועצומים כל הרוגיה — שרייט איינער ארויס דעם בעוואסטען פסוק פון משלי, און פארוואנדלט דעם קאפ, און האלט זיך צו מיט'ן האנט.

און אקעגען איהם לויפט א בחור און כאפט אונטער:

— דרכי שאול ביתה, יורדות אל חדרי מות...

שטעלט זיך איינער אוועק, שטרעקט אויס די האנט צו דער ערד, אזוי ווי ער

פאר די לעזער פון "זשורנאל" דאס לעבען פון די מוסר'ניקעס, דעם צושטאנד פון דער באוועגונג, די געשיכטע און ענטוויקלונג פון דער באוועגונג, און־אויך איהר מהות, איהר פילאזאפיע.

ווען אויך אויפ'ן געגענשטאנד פון אומיצען וואס ליגט דארטען, אבער אין דער אמת'ען שרייט ער צו זיך אליין, דעם גמרא מאמר:

רשע, רשע, רשע! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך! (וואס האלסטו זיך גרוים מיט א וועלט וואס באלאנגט גאר ניט צו דיר).

— איי, איי, איי, איי!

— איי, איי, איי, איי!

הערט זיך פון פון אלע ווינקלען, א יאמער געשריי, א געשריי פון אונענדליכע טיעפען צער, פון פארצווייפלונג, פון צובראכענע מענשליכע געמיטער.

— איי, איי, איי, איי!

כי שתים רעות עשה עמי!

— איי, איי, איי, איי!

אותי עזבו מקור מים חיים!

— איי, איי, איי, איי!

(א פסוק פון ירמיה: צוויי איבלען האט מיין פאלק אפגעטאן, איינס וואס וואס זיי האבען מיך פארלאזען, א קוואל פון לעבעדיגע וואסער...)

געהט איינער ארום און זינגט פאר זיך אין דעם גוט באקאנטען ניגון די גוט בעקאנטע ווערטער פון מסילת ישרים, דער הויפט טעקסט פון די מוסר'ניקעס:

— אי, יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו...

דער גרונד פון גאטזעליגקייט און איינער רעליגיאן איז אז עס זאל קלאהר ווערען פאר דעם מענשען וואס איז זיין אויפגאבע אויף דער וועלט).

קולות, הילכיגע קולות, קולות וואס זוכען צו שפאלטען דעם הימעל. א ניגון פון אונענדליכען צער, פון נשמות וואס קלאגען אויף דעם חורבן פון דער וועלט, און רייסען זיך מיט פארצווייפלונג צו בעפרייען פון די קייטען כאטש די אייגענע נשמה, און ריינינגען זי און גלויבען קוים אז עס איז גאר מעגליך דאס צו בעווייזען.

יאמערדיגע אויסגעשריען, קולות, הילכיגע קולות שפאלטען דעם הימעל מיט זייער צער, בחורים לויפען ארום הין און צוריק, פראצווייפעלט, פאר'צער'טע, מאכען מיט די הענט טענה'ענדיג, אזוי ווי זיי וואלטען געווכט צו אויסטענה'ן זיך, צו אפבעטען זיך ביי דעם אייגענעם יצר הרע. קולות, הילכיגע קולות...

און מיט אמאל א פאטש אין טיש, און עס ווערט א טויטע שטילקייט. איין מינוט נאר, א שטיקעל רודערונג, די בחורים טוען זיך אלע מיט אמאל'א שפאר צו דער בימה און אן אימה'דיגע שטילקייט פאלט אויף אלעמען אן, עס הערט זיך נאר דער קול פון ר' יוזל — דעם ראש ישיבה, ער זאגט מוסר, "א שמועס אין מוסר", ווי עס ווערט דארט אנגערופען. און די בחורים פיהלען אלע אזוי ווי זיי וואלטען געשפאנען אויפ'ן בארג סיני ביי מתן תורה.

עס האט זיך געפיהלט דער אמת'ער גייסט פון קבלת התורה. מיט יעדען חוש, מיט אונאנגעשפיצקייט, האט זיך יעדער איינער צו־געהערט צו די ווערטער פון דעם רבי'ן.

נאך א פערטעל שעה פון ר' יוזל'ס "שמועס אין מוסר", דאוועט מען מעריב. אויב איהר געדענקט ווי אייערע זייידעס פלעגען זאגען די תפלה זכה פאר כל נדרי אויב איהר געדענקט ווי זיי פלעגען פאר־גיסען טרעהרען, אויב איהר געדענקט מיט וואס פאר א צובראכענעם הארץ זיי פלעגען זיך שטעלען פאר דעם בורא אין דעם גרויסען יום הדין, האט איהר נאר א בלאסע פארשטעלונג פון א צובראכענעם געמיט. דאס איז אלץ א גארניט אנטקעגען דעם גייסט פון מעריב דאוונען אין א געוועהנליכען מוצאי שבת אין נאווארדאק.

די נאווארדאקער בירזשע.

די גאנצע וועלט איז פארזונקען אין טומאה און האנדעלט מיט די נערעריגסטע זאכען אויף דער וועלט. וואס איז נאך נידעריגער ווי גאלד? וואס איז נאך נישטיגער ווי ווייץ, אדער קארען? אן מענשען קומען זיך צוגויף פון אלע עקען צו האנדלען אויף דער בירזשע.

מען לויפט, מען לויפט,

מען לויפט, מען לויפט,

און מען ווייס ניט וואוהין מען לויפט.

מען בויט, מען בויט,

מען בויט, מען בויט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען בויט.

און אזוי געהט דאך אוועק זונטאג און מאנטאג, און דינסטאג און מיטוואך, און דאנערשטאג און פרייטאג און שבת.

און שבת און פרייטאג, און דאנערשטאג און מיטוואך, און דינסטאג און מאנטאג און זונטאג.

מען גנב'עט, מען גנב'עט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען גנב'עט.

מען דאגה'ט, מען דאגה'ט,

מען דאגה'ט, מען דאגה'ט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען דאגה'ט.

איי, און אזוי געהט דאך אוועק — וואס דארטען געטענה'ט צו אומיצען וואס ליגט דארטען, אבער אין דער אמת'ען שרייט ער צו זיך אליין, דעם גמרא מאמר:

רשע, רשע, רשע! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך! (וואס האלסטו זיך גרוים מיט א וועלט וואס באלאנגט גאר ניט צו דיר).

— איי, איי, איי, איי!

— איי, איי, איי, איי!

הערט זיך פון פון אלע ווינקלען, א יאמער געשריי, א געשריי פון אונענדליכע טיעפען צער, פון פארצווייפלונג, פון צובראכענע מענשליכע געמיטער.

— איי, איי, איי, איי!

כי שתים רעות עשה עמי!

— איי, איי, איי, איי!

אותי עזבו מקור מים חיים!

— איי, איי, איי, איי!

(א פסוק פון ירמיה: צוויי איבלען האט מיין פאלק אפגעטאן, איינס וואס וואס זיי האבען מיך פארלאזען, א קוואל פון לעבעדיגע וואסער...)

געהט איינער ארום און זינגט פאר זיך אין דעם גוט באקאנטען ניגון די גוט בעקאנטע ווערטער פון מסילת ישרים, דער הויפט טעקסט פון די מוסר'ניקעס:

— אי, יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו...

דער גרונד פון גאטזעליגקייט און איינער רעליגיאן איז אז עס זאל קלאהר ווערען פאר דעם מענשען וואס איז זיין אויפגאבע אויף דער וועלט).

קולות, הילכיגע קולות, קולות וואס זוכען צו שפאלטען דעם הימעל. א ניגון פון אונענדליכען צער, פון נשמות וואס קלאגען אויף דעם חורבן פון דער וועלט, און רייסען זיך מיט פארצווייפלונג צו בעפרייען פון די קייטען כאטש די אייגענע נשמה, און ריינינגען זי און גלויבען קוים אז עס איז גאר מעגליך דאס צו בעווייזען.

יאמערדיגע אויסגעשריען, קולות, הילכיגע קולות שפאלטען דעם הימעל מיט זייער צער, בחורים לויפען ארום הין און צוריק, פראצווייפעלט, פאר'צער'טע, מאכען מיט די הענט טענה'ענדיג, אזוי ווי זיי וואלטען געווכט צו אויסטענה'ן זיך, צו אפבעטען זיך ביי דעם אייגענעם יצר הרע. קולות, הילכיגע קולות...

און מיט אמאל א פאטש אין טיש, און עס ווערט א טויטע שטילקייט. איין מינוט נאר, א שטיקעל רודערונג, די בחורים טוען זיך אלע מיט אמאל'א שפאר צו דער בימה און אן אימה'דיגע שטילקייט פאלט אויף אלעמען אן, עס הערט זיך נאר דער קול פון ר' יוזל — דעם ראש ישיבה, ער זאגט מוסר, "א שמועס אין מוסר", ווי עס ווערט דארט אנגערופען. און די בחורים פיהלען אלע אזוי ווי זיי וואלטען געשפאנען אויפ'ן בארג סיני ביי מתן תורה.

עס האט זיך געפיהלט דער אמת'ער גייסט פון קבלת התורה. מיט יעדען חוש, מיט אונאנגעשפיצקייט, האט זיך יעדער איינער צו־געהערט צו די ווערטער פון דעם רבי'ן.

נאך א פערטעל שעה פון ר' יוזל'ס "שמועס אין מוסר", דאוועט מען מעריב. אויב איהר געדענקט ווי אייערע זייידעס פלעגען זאגען די תפלה זכה פאר כל נדרי אויב איהר געדענקט ווי זיי פלעגען פאר־גיסען טרעהרען, אויב איהר געדענקט מיט וואס פאר א צובראכענעם הארץ זיי פלעגען זיך שטעלען פאר דעם בורא אין דעם גרויסען יום הדין, האט איהר נאר א בלאסע פארשטעלונג פון א צובראכענעם געמיט. דאס איז אלץ א גארניט אנטקעגען דעם גייסט פון מעריב דאוונען אין א געוועהנליכען מוצאי שבת אין נאווארדאק.

די נאווארדאקער בירזשע.

די גאנצע וועלט איז פארזונקען אין טומאה און האנדעלט מיט די נערעריגסטע זאכען אויף דער וועלט. וואס איז נאך נידעריגער ווי גאלד? וואס איז נאך נישטיגער ווי ווייץ, אדער קארען? אן מענשען קומען זיך צוגויף פון אלע עקען צו האנדלען אויף דער בירזשע.

מען לויפט, מען לויפט,

מען לויפט, מען לויפט,

און מען ווייס ניט וואוהין מען לויפט.

מען בויט, מען בויט,

מען בויט, מען בויט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען בויט.

און אזוי געהט דאך אוועק זונטאג און מאנטאג, און דינסטאג און מיטוואך, און דאנערשטאג און פרייטאג און שבת.

און שבת און פרייטאג, און דאנערשטאג און מיטוואך, און דינסטאג און מאנטאג און זונטאג.

מען גנב'עט, מען גנב'עט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען גנב'עט.

מען דאגה'ט, מען דאגה'ט,

מען דאגה'ט, מען דאגה'ט,

און מען ווייס ניט פאר וועמען מען דאגה'ט.

איי, און אזוי געהט דאך אוועק — א. אז. וו.

אבער דא, אין נאווארדאק, אין א מיטען וואך, נאך מעריב צעהן אזייגער אין אוונט, קומען זיך צונויף די ישיבה בחורים ביי זיך אין דער ישיבה אויף דער בירזשע צו האנדלען — כלום אין די זינ־דיגע שטות פון דער וועלט, ניט אין ווייץ און ניט אין קארען, און ניט אין גאלד, נאר אין רוחניות, אין מדות, אין ריינינגען און לויטערען די נשמה. זייער מסחר איז א נצח, אן אייביגקייט, זייער מסחר איז מטרת האדם בעולמו — דעם מע־שענס תכלית אויף דער וועלט.

די וועלט ווערט פארזונקען, און מענשענס נשמות שטארבען אפ און ווערען ארויסגעפיהרט אויף די דריי בית עלמין פערדלאך: קנאה, תאוה און כבוד, — וועלכע זיינען מוציאין את האדם מולמו, און דא געפינען זיך צוויי הונדערט יונגע לייט וואס האבען זוכה געווען צו נהנה זיין מזיו השכינה — צו געניסען פון דער ליכטיגקייט פון דער שכינה:

צוויי הונדערט יונגעלייט, זיינען איי־נער דעם אנדערען מחזק במוסר, שטאר־קען איינער דעם צווייטען אין זיטליכקייט, אין רעליגיעזער מאראל, גיבען אפ דין וחשבון איינער דעם צווייטען ווי אזוי זיי האבען געריינינגט זייערע נשמות, און ריי־דען ארום ווי אזוי מען קען זיך בעפרייען פון נידעריגע תאות, פון שלעכטע מדות, און קומען צו פארפאלקאמענהייט. מען רעדט ניט וועגען די פרייזען פון קארן, אדער פון ווייץ, מען פרעגט ניט ווי אזוי קריגט מען ארויס גאלד פון דער ערד, נאר מען רעדט וועגען דעם ווי אזוי מען דער־שלאגט זיך צו מדות.

אט דאס איז די בערזע, די גייסטיגע בערזע פון דער גרויסער מוסר ישיבה אין נאווארדאק.

עס שפאצירען ארום אן עלטערער מיט א איינגערען בחור, און דער עלטערער איז מדריך דעם איינגערען אין מוסר. איין פארעל געהט ארום און רעדט וועגען כעס פון דער נשמה מיט יגיעה רבה, זוכט קעגען דער תורה, און די דא זוכען צו ריי־נינגען זייערע אייגענע נשמות.

— ווי אזוי מען קען זיך בעפרייען פון כעס און איין פארעל רעדט וועגען קנאה, ווע־גען כבוד און אזוי ווייטער.

אט געהט ארוים א יונגער מאן מיט זיין איינגערען חבר און יענער גיט איהם אפ א דין וחשבון וועגען זיינע גייסטיגע שווערינקייטען און קעמפען, און דער עלי־טערער גיט דעם איינגערען אן עצה.

מען רעדט ארוים דאס הארץ איינער פאר דעם צווייטען, מען זוכט ווי מתקן זיין א מדה, מיט דער גאנצער קראפט זוכט קעגען דער תורה, און די דא זוכען צו ריי־נינגען זייערע אייגענע נשמות.

די התלהבות פון די שפאצירענדע פארען וואקסט, עס וואקסט זייער התפעלות, דער ווערט אלץ טיפער און שטורמישער, צו דער ענדע, נאך א שעה אדער צוויי אויף דער "בירזשע" געהען זיי אוועק שלאפען, צופרידענע, רואהיגע, געלייטערטע מיט טהרת המדות. מיט טהרת הלב מיט א האפנונג אויף מארגען זוכה צו זיין מיט מעהר ענערגיע און שטורם קונה זיין בעולמו תורה ומצוות.

מארנקליף פארק
(ליסייד)

SPRING MEET

13־טען — מאי — 20־טען

זיבען רייסעס יעדען טאג

אנפאנג 2 נ. מ. (זומער צייט)

דזשענעראל אדמישאן $2.00
(טעקס איינגעשלאסען)
רעזערווירטע באקס פלעצער פארקויפט אויפ'ן טרעק.
פרייז $1.00.

ספעציעלער ריים צוג דירעקט צום טרעק אריינגאנג פארלאזט סי. פי. אר. סטיישאן, גארט יאנג סטריט 1.30 נ. מ. (דייליט סייווינג).

טי. טי. סי. מאטאר קאוטשעס יעדע עקזיטע מינוט פון יאנג און סט. קלעיר און פייפ און דענפארד עוועניוס און דאון־טאון האטעלס.

W. R. WOOLLATT,
פרעזידענט און דזשענעראל מענעדזשער.

F. S. LIVINGSTON,
סעקרעטאר.

גרויסע באקוועמליכקייט פאר א גאנץ קליינעם פריין

שטעלט אריין א

קארמאן „בלאעער"

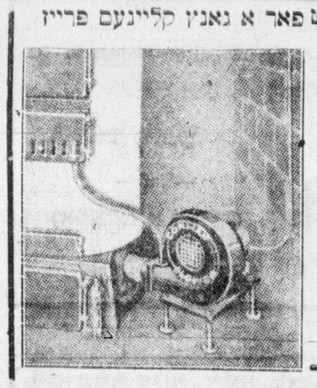

שפארט געלט, צייט און קוילען.
טעלעפאנירט אונז און מיר וועלען עס דעמאנסטרירען

קארמאן אינזשנירינג קא.
81 פארטלאנד סטריט
טעלעפאן עלגין 1428 און עלגין 1428.

אן אנאנס
— אין —
אידישען זשורנאל
ברייגנט רעזולטאטען

ONTARIO

א מעסעדזש פון פרעמיער

אויפ'ן געגענשטאנד פון

הייוועים און הייוועי זיכערקייט

קיין איינציגע אנטוויקלונג אין דער געשיכטע פון אונזער פראווינץ האט מעגליך ניט געהאט די וויים פארשפרייטע ווירקונג אויפ'ן לעבען און געוואוינהייטען פון אונזערע בירגער, ווי דער אוטאמאביל.

אנטאריא איז געווען איינע פון די ערשטע פראווינצען צו אנערקענען די וויכטיגקייט פון דעם מאדערנעם מיטעל פון טראנספארטאציע, און אויך די ערשטע אנצונעמען א פראגרעסיווע פאליסי פון וועגען בויען און וועגען אויפהאלטען.

היינט צו טאג, זענען פון אנטאריא'ס 72,000 מייל וועגען, מעהר ווי 38,000 מייל פאר־בעסערטער שטיין־וועג, 7,000 מייל זענען געפלאסטערט און 69 פראצענט פון אלע וועגען זענען באדעקט פון אויבען.

די וועגען זענען נישט נאר א וואונדערבארע באקוועמליכקייט, נאר אויך א פארא־נטווארטליכקייט. דער ערנסט פון דער פארא־נטווארטליכקייט ווייזט זיך ארויס פון דעם פאקט, אז אין אנטאריא האבען לעצטען יאהר 524 מענשען פארלארען זייערע לעבענס דורך אויטאמאביל עקסידענטס. אלע מענליכע סטאטיסטיקס ווייזען אן אויף דעם פאקט, אז די מעהרהייט פון די אומגליקען האבען געקאנט אויסגעמידען ווערען — אין זענען פארור־זאכט געווארען אדער פון נישט אויסגערעכענטקייט, אדער פון באנואוסזיניגען פאר־גוואלדיגען די שבל'דיגע געזעצען פון וועג.

דער אנטאריא דעפארטמענט פון הייוועים קלייבט זיך צו פארעפענטליכען אין דער אנ־טאריא'ר פרעסע א סעריע פון באלעהרענדע אנאנסען, אין וועלכע אן אנשטריינגונג וועט געמאכט ווערען צו האלטען דרייווערס און פוס־געהער צוגלייך וואך צו דער נויטווענדיג־קייט פון שטענדיגען באנוצען פארזיכטיגקייט, איידעלקייט און שכל, באנוצענדיג אונזערע וועגען. די אנווייזונגען וואס וועלען געגעבען ווערען אין די אנאנסען וועלען זיין. פאק־טיש, געבויט אויף דער גאנצער אינפארמאציע וואס איז צונויפגעזאמעלט געווארען פון יעדען וועלט־טייל. וואס איז אנערקענט געווארען, אז עס קען העלפען פאהרער און פוס־געהער אויסצומיידען הייוועי אומגליקען און מאכען די זעלבע הייוועים פון איינפאר־גלייכליך גרעסערען ווערט און גוין פאר יעדען בירגער.

די ערשטע פון די באקאנטמאכונגען וועט אין גיכען פארעפענטליכט ווערען. איהר ווערט געבעטען צו שענקען זיי אייער אויפמערקזאמקייט און אייער קאאפעראציע אין מאכען אונזערע גאסען און וועגען זיכער, ווערט ערנסט פארלאנגט.

Goldhamy

פרעמיער.

א 10,000.00 פאנד

— אדער פארען מיט דער סטריט קאר —

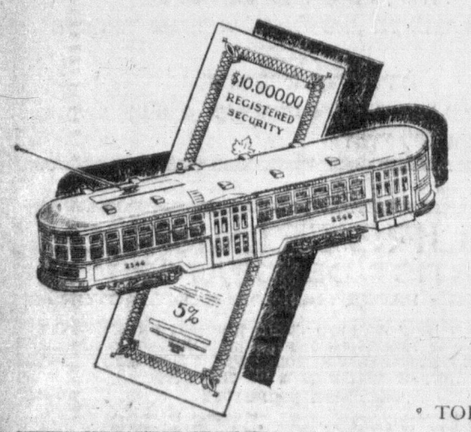

קענט איהר זיך דערלויבען אפצולייגען $10,000 צו פינאנסירען אייערע הוצאות פאר שטאד־טישען ארומפארען?

$100 וואס איהר גיט אויס אויף קאר טיקעטס וועט אייך איינשאפען אזוי פיעל טראנספארטי־שאן מיילעדזש וויפיעל $600 וואס איהר וועט אויסגעבען אפילו פאר די ביליגסטע פון די טיי־ערערע טראנספארט מיטלען.

דער אונטערשיעד, $500, שטעלט מיט זיך פאר דעם פארדינסט פון א $10,000 פאנד אינווע־סטעט אין 5% באנדס.

זענען דען נישטא פיעל אנדערע וועגען, אויף וועלכע איהר וואלט געוואלט אויסגעבען $500 אדער מעהר יעדען יאהר אויף אייער פאמיליע, אייער היים אדער זיך אליין?

TORONTO TRANSPORTATION COMMISSION